

Korona, ty potvora jedna

Viktória Adela Bednářovã IV.A

Štyri deti stãli uĉupené pod oknom. „Pozrite, tam je, strieľaj Alf, strieľaj!“ skřiklo jedno z nich. Alfréd sa na ňu pozrel a pokrĉil plecami: „Došli mi kamene, povedz Timke, nech mi podã tú malú loptičku.“

„Rýchlo Timka, než nám ujde! Poĉuješ?!“ Obe deti vrieskali, vôbec nedbali na to, že niektorí menší sa práve ukladali na poobedňajší spãnok.

Timka vřak vyzerala, akoby vôbec nevedela, že sa okrem nej v tejto celkom veľkej izbe niekto nachãdza. V skutoĉnosti rozmýřľala nad tým, nad ĉím vřdy. Preĉo sa musí volať práve tak ako sa volã? Niežeby bolo nieĉo zlé na mene Timea, to nie. Dokonca sa jej celkom páĉilo. Teda vlastne bolo by sa jej páĉilo, keby sa volala Timea, lenže ona sa tak nevolã. Jej maminka si urĉite myslela, že je ohromná zábava, pokiaľ svoju úbohú dcěrku nazve Timeea s dvomi e. Hnevala sa na ňu za to vãĉšmi, než že ju opustila eřte ako celkom malú. Niektoré deti si z nej preto uťahovali. Najmä Alf využil každú príležitosť, ktorá sa mu naskytila, aby pri vyslovení jej mena mohol zdôrazniť dve e. Nahlas si povzdychla. Ach, preĉo len ona.

Keby vřak bola tentokrãt poĉúvala a neutãpala sa v smútku, bola by poĉula, že Alfréd ju hádam prvýkrát v živote nazval Timka. Ona vřak nepoĉúvala. Ani vtedy, keď jej Alf vrieskal rovno do ucha: „Timkaaaaaaa! Kde máš tie loptičky?! Halóóóó!“ priam zúril. Niĉ.

Ani sa nepohla. Všetky deti ju dobre poznali. Timka ustavične nad niečím premýšľala a keď premýšľala, nevnímala nič okolo seba.

V tom dostal Alf nápad. Potiahol Timku za vrkoč tak silno, dobre že jej nevytrhal polovicu vlasov. „Auuuuuuuu!“ zapišťala. Teraz už vnímala celkom pozorne. Alf jej hádam už po stý ráz vysvetľoval, že si potrebuje požičať jej drobné loptičky, pretože mu došli kamienky. Timka sa zodvihla, poprevracala obsah niekoľkých šuplíkov a neochotne podala Alfovi malé skákavé loptičky, ktorých sa vonkoncom nechcela vzdať. Ten sa práve chystal nabiť prak, keď sa do izby vrútila jedna z vychovávateľiek: „Čo je to tu za krik?! Niektoré deti musia spať!“ Zrak jej spočinul na napriahnutom praku, ktorý držal Alf v ruke. Od ľaku ho aj s loptičkou pustil na zem. „Alf, Oli, Timka, Amálka, čo to má znamenať? Čo to vyvádzate?“

Oli bolo stredne vysoké, asi deväť ročné dievčatko s brčkavými hnedými vlasmi a veľkými bledomodrými očami. Alf bol rovnako starý ako Oli. Mal vlasy červené ani mrkva. Tí dvaja sa večne hádali, kto bude strieľať z praku. Timka bola o rok mladšia. Vlasy mala zapletené do vrkoča, o ktorom sa nazdávala, že bol celkom hustý. Teda aspoň predtým, než jej ho Alf vytáhal. Mala vyzeráť z okna s Alfovým ďalekohľadom a podávať jemu alebo Oli kamienky. Amálka, tiché šesťročné dievčatko, tam bolo presne pre takéto prípady, ako je teraz. Pokiaľ by niektorá z vychovávateľiek prišla na to, čo robia, Amálka sa mala usmiať a všetko jej vysvetliť. Na ňu sa nedokázal nikto hnevať. Na svoju úlohu sa podujala aj tentokrát. „Chytáme koronu,“ pokojne odvetila a placho sa usmiala na slečnu

Mil. SleĀna Mil vyzerala zmätene. „Chytte Āo?“ nechápala. „No koronu, koronavirus predsa.“ vysvetľovala dalej Amálka. „Āo? Ako? Āo? PreĀo?“ sleĀna Mil ešĀe vždy nevedela, Āo sa deje. „Chytme koronu, aby sme ju potom mohli zniĀit Alfovym prakom. Chceme zachrnit svet!“ prišla Amlke na pomoc Oli. Všetko jej vysvetlila. Všetky deti z detského domova na Ppavovej 7 mali íst na dovolenku do Chorvátska, ale tento hlúpy koronavirus im prekazil plány. Vychovvatelky detom síce slubili, že dovolenkuplne nezrušia, ale odložia na další rok. Deti však nechceli Āakat, tak sa rozhodli koronu zabiť, aby sa mohli kúpať v mori ešĀe toto leto. „Zabiť?“ opakovala sleĀna Mil. Všetci štyria svorne prikyvovali. Alf zvrieskol: „Pozrite, tam je!“ ukazoval prstom na zábradlie pred vchodom jednej z bytoviek v okolí. SleĀna Mil koronu ale nevidela. „Tam, tamto, vidíte? Obchytva to zábradlie a kľuĀku na dverách, chce aby sme sa všetci nakazili!“ vravela Oli. „A ako sa šker!“ striasla sa Timka. Ani teraz však sleĀna Mil nevidela to, Āo videli deti. Na svoje vlastne poĀudovanie však vzápätí podala Alfovi prak a Timkinu loptiĀku, ktor doteraz leжала na zemi a prikázala mu, aby vystrelil. Alf poslúchol. „Minul si!“ hnevala sa Oli. „Radšej to daj mne!“

SleĀna Mil ich nechala hrať sa. Deti mali šťastie, že ich pri tomto Āine prichytila práve sleĀna Mil. Keby sa o tom dozvedela pani vedúca, pravdepodobne by si myslela, že sa zblznili. SleĀna Mil však dobre vedela, že tto situácia nie je pre nikoho jednoducha a každy sa s ňou vysporadúva inak, obzvlášť deti. Alf, Oli, Timka ani Amálka neboli výnimkou. Všetci mali navyiac bujn fantáziu. Pokiaľ

Viktořia Adela Bednařová

im takáto hra pomáhala prekonať neľahkú situáciu, v akej sa teraz všetci ocitli, slečna Milá v tom nevidela problém. Aspoň ju už neotravovali každých päť minút s tým, že sa chcú ísť hrať na ihrisko. Popriala im veľa šťastia pri zachraňovaní sveta a upozornila ich, aby si dávali pozor, aby miesto korony netrafili nejakého nevinného okoloidúceho. Odmenou za tieto slová pre ňu boli štyri úprimné detské úsmevy. Ešte ich napomenula, aby boli tichšie a pobrala sa preč.

Večer sa deti potichučky rozprávali vo svojich postieľkach. „Nezničili sme ju,“ smutne konštatovala Timka. „To nevádi, zajtra sa nám to určite podarí.“ utešovala ju Oli. „S Alfom sme boli po večeri nazbierať ďalšie kamienky.“ „Teda slečna Milá je naozaj milá, hodí sa jej to meno,“ nahlas uvažoval Alf. Slečna Milá sa vlastne vôbec nevolala slečna Milá, deti sa tak len nazdávali, pretože počuli niekoľko dospelých ľudí nazvať slečnu Milú milá slečna. Amálka nič nehovorila, len na všetko súhlasne prikyvovala. Premýšľala o tom, ako ich asi bude svet oslavovať, až štyri malé deti spoločne porazia koronu. Všetci zaspali s príjemným pocitom, tešiac sa, čo nové prinesie ďalší deň.

Ševčenkova 13, Bratislava